

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boek-
jes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

ROMEO EN JULIET
(Romeo and Juliet)

tragedie in vijf bedrijven

1880
door

William Shakespeare

Vertaling en bewerking : Filip Carre

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2675

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ROMEO EN JULIET* op te voeren moet de naam van bewerker *FILIP CARRE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2001/0220/021
ISBN- 978- 90-385-07194

© 2001 Toneelfonds J. Janssens/Filip Carre
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 15 heren – Figuratie)

SAM : Dienaar Capulet

GREG : Dienaar Capulet

ABRAHAM : Dienaar Montague

BALTHAZAR : Dienaar Romeo

BENVOLIO : Neef van Montague en vriend van Romeo

TYBALT : Neef van Mevrouw Capulet

BURGERS (Figuratie)

CAPULET : Familiehoofd en vader van Juliet

MEVROUW CAPULET : Mondaine dame, moeder van Juliet

MONTAGUE : Familiehoofd, vader van Romeo

MEVROUW MANTAGUE : Lief en gevoelig, moeder van Juliet

PRINS : Heerser over Verona

ROMEO : Zoon van Montague

PARIS : Neef van de prins

VOEDSTER : Heeft Juliet gezoogd

JULIET : Dochter van Capulet

PETER : Dienaar Capulet (Figuratie)

MERCUTIO : Neef van de prins en vriend van Romeo

OUDERE MAN : Neef van Capulet (Figuratie)

LAWRENCE : Monnik

JOHN : Monnik

E E R S T E B E D R I J F

Scène 1

Plein - Ochtend

(Een vrouw leunt op het balkon, ze geniet van de ochtendzon, twee vrouwen met boodschappen gaan wat rusten op bank. Vrouwen bepraten de situatie. Ze gaan van deze dag genieten. Sam en Greg op)

SAM : We laten ons niet doen.

GREG : Nee zeker niet.

SAM : Als ik een Montague tegenkom zal je wat zien.

GREG : Dan ga je lopen

SAM : Nee erop en erover.

GREG : Vooral op de maagden, niet de mannen.

SAM : Ja als de mannen overwonnen zijn, zal ik wreed zijn met de maagden, mijn sabel rechttop.

GREG : Je pennenmes bedoel je. Oh, oh, twee Montagues in aantocht.

SAM : Ze kunnen verrekken. *(wil weg)*

GREG : Wat, achter mijn rug vertrekken?

SAM : We moeten zorgen dat zij beginnen, de wet moet aan onze kant blijven.

GREG : Juist, ik ga ze scheef bekijken.

SAM : Als dat niet lukt dan doe ik... *(steekt middenvinger op)*

GREG : Ja da's goed, pas op daar zijn ze.

(Balthazar en Abraham op. Montagues gaan voorbij, ze negeren de uitdagende blikken, Sam steekt zijn vinger op, Montagues keren terug)

BALTHAZAR : Steek jij je vinger tegen ons op, meneer?

SAM : Wat moet ik zeggen?

GREG : Nee.

SAM : Nee meneer. (*Montague's draaien zich af*) Maar ik steek mijn vinger op meneer. (*Montague's kijken om en willen weg*)

ABRAHAM : Zoek je boel meneer?

SAM : Ik meneer, nee meneer. (*Capulets lachen*) Maar als je wil kan je't krijgen. Uw baas is een rotzak... even rot als de mijne.

ABRAHAM : Niet rotter?

SAM : Wel...

GREG : Ja veel rotter, daar komt Tybalt.

BALTHAZAR : Leugenaar

SAM : Waaaat, Greg gebruik je dodelijke truc!! (*ze vechten*)

BENVOLIO : (*op*) Onnozelaars, weg die zwaarden, jullie zijn gek geworden.

TYBALT : (*op*) Hé Benvolio, keer je om en kijk je dood in de ogen.

BENVOLIO : Ik probeer ze enkel te bedaren. Steek uw degen weg en probeer hen tot rede te brengen.

TYBALT : Wat met getrokken degen, leuteren over vrede. Ik haat dat woord, gelijk al de Montagues, jij lafaard.

(Ze vechten er wordt alarm geslagen en anderen van beide families komen mee vechten met stokken enz. Reacties van burgers die de rellen beu zijn, jongeren die het spannend vinden, kinderen die wenen en moeders die hen in veiligheid brengen, buurtbewoners gooien vanuit hun flat allerlei voedingswaren en huisraad op de vechtenden)

BURGERS : Klop ze neer, klop erop, weg met de Capulets, weg met de Montagues.

CAPULET : Wat is dat? Mijn zwaard, mijn zwaard.

MW.CAPULET : Een kruk, geef hem een kruk.

CAPULET : Mijn zwaard, ouwe Montague komt eraan zwaaiend met zijn zwaard!

(Montague en lady Montague op)

MONTAGUE : Vervloekte Capulet. (*tegen lady Montague*) Weg, laat me los.

MW MONTAGUE : Ik denk er niet aan.

(Prins op met gevolg.)

PRINS : Oproerig gespuis. Vijanden van vrede. Broedermoordenaars. *(vechters houden op)* Wil je niet luisteren? Beesten die uw vurige haat blust met bloed. Op straf van pijnbank gooi uw bebloede wapens op de grond. Aanhoor het vonnis van uw woedende prins. Driemaal hebt ge door uw dwaze haat de stad in rep en roer gezet en de oude vrede verstoord. Verstoort ooit nog de openbare orde, en ge krijgt de doodstraf. Voor deze keer, ga allen heen. Gij, Capulet, komt met me mee. En gij, Montague, komt na de noen, dan hoort ge wat ik verder zal beslissen. Nogmaals op straffe van dood, ga naar huis.

(Prins weg, Capulet enz. Buurbewoners starten het opruimen.)

MONTAGUE : Wie heeft die oude twist weer aangeblazen? Neef zeg wat, was je er bij toen het begon?

BENVOLIO : Nee ze vochten reeds toen ik er bij kwam. Ik probeerde hen te scheiden, toen kwam Tybalt aangerend, belachelijk de lucht klievend met zijn degen. Het ging van kwaad tot erger tot de prins kwam.

MW MONTAGUE : Waar is Romeo? Heb je hem al gezien vandaag? Ik ben ontzettend blij dat hij niet meegevochten heeft.

BENVOLIO : Voor zonsopgang ben ik gaan wandelen in de velden. Mijn geest was ongedurig. Daar heb ik hem gezien, en toen ik naar hem toe wou, glipte hij een bosje in. Ik besepte dat hij alleen wilde zijn en drong dus niet aan.

MONTAGUE : Ja zo is hij al meerdere keren daar opgemerkt, in tranen in de ochtenddauw, nog dieper zuchtend dan de zwaarste wolken. Thuisgekomen sluipt hij in zijn kamer en sluit het licht volledig buiten.

BENVOLIO : Kent u de reden mijn goede oom?

MONTAGUE : Helaas niet, menig vriend heeft al gepoogd om de oorzaak van zijn leed te achterhalen. Maar hij blijft zwijgen en leeft als een getormenteerde eenzaam.

BENVOLIO : Daar komt hij. Het beste is dat hij u niet ziet.

MONTAGUE : Het ware een zegen als u de ware toedracht kon vernemen. Kom vrouw, laten we binnen gaan.

(Romeo op.)

BENVOLIO : Goede morgen neef.

ROMEO : Is 't nog niet later?

BENVOLIO : De klok sloeg negen.

ROMEO : De uren duren lang. Waren dat mijn ouders?

BENVOLIO : Wat maakt de uren lang Romeo?

ROMEO : Omdat ik mis, wat ze kan korter maken.

BENVOLIO : Verliefd?

ROMEO : Ver van.

BENVOLIO : Het lief?

ROMEO : Ver van haar hart.

BENVOLIO : Ach de liefde is een grillige tiran.

ROMEO : Ze slaat blindelings toe. Waar eten we? Wat is hier gebeurd? Laat maar, ik weet het al. Haat doet hier zijn werk, het zou beter gaan om liefde. O hatende liefde, liefelijke haat. O alles of niets. Zware lichtheid, misvormde chaos en orde. Loden pluim, koud vuur en zieke gezondheid. Werkende slaap. De liefde die ik voel, is geen liefde. Lach je niet?

BENVOLIO : Nee, hoor, integendeel.

ROMEO : Dag neef. Ik ga niet met je mee.

BENVOLIO : Je doet me onrecht als je zo van me weggaat.

ROMEO : Ik verloor mezelf, ik ben er niet. Dit is Romeo niet, die is ergens anders.

BENVOLIO : In alle ernst, kom wie is het, zeg het mij.

ROMEO : In alle ernst?

BENVOLIO : Ja in alle ernst. Is ze mooi? *(Romeo knikt)* Ik wist het. Ik wist het.

ROMEO : Maar ze is nog preutser dan een non, wat ik ook zeg of doe, het blijft een ongenaakbare wassen kaars met een dichtgeperste schoot. Ze is beeldschoon, maar wat een verspilling als ze het meeneemt in haar graf.

BENVOLIO : Och, denk er niet meer aan.

ROMEO : Verleer me dan het denken.

BENVOLIO : Geef je ogen de vrijheid, er zijn nog mooie meiden.

(Beiden al pratend af.)

Scène 2

Straat - Middag

CAPULET : Montague is toch ook berispt. Bah voor ons ouderen valt het niet zo moeilijk de vrede te bewaren.

PARIS : Jullie zijn beiden hoogwaardige mensen. Spijtig dat die ruzie zo blijft aanslepen. Maar, meneer, wat zegt u op mijn aanzoek?

CAPULET : Hetzelfde wat ik reeds gezegd heb. Mijn kind is nog een kind. Ze is amper veertien. Laat haar nog twee zomers rijpen tot een prachtige bruid.

PARIS : Jonger dan zij zijn reeds gelukkige moeders.

CAPULET : Vroeg trouwen, dik berouwen. Zij is mijn enige kind dat de aarde nog niet verzwolgen heeft. Maar goed beste Paris, verover haar hart, en als het zover komt dat zij toestemt, dan begroet ik u graag als mijn edele schoonzoon. Deze nacht hou ik ons jaarlijks lentefeest. Iedereen die ons goedgezind is, is uitgenodigd. Iedereen verkleedt zich om al het oude te begraven. Kom er ook naar toe. Er zal veel vrouwelijk schoon zijn, waaronder mijn Juliet. Er wordt gezongen en gedanst op het ontluikende jonge leven. Kijk en praat en maak uw keuze. U bent mijn meest welgekome gast. George, hier is de lijst van de genodigden, ga ze verwittigen voor vanavond. *(Capulet en Paris af)*

PETER : Allemaal gemakkelijk gezegd, ga ze verwittigen, maar dit is onleesbaar. Ha, hoe meer ze verdienen hoe slechter ze schrijven. Hier moet ik een geleerde bijhalen.

(Romeo en Benvolio op.)

BENVOLIO : Je moet vuur met vuur bestrijden en pijn met andere pijn. Draai je dol, sla dan averechts en gif wordt met tegengif bestreden.

ROMEO : Heb je een pleister?

BENVOLIO : Voor wat?

ROMEO : Voor mijn houten been.

BENVOLIO : Jij bent gek Romeo.

ROMEO : Gek niet, maar ik zit wel in een dwangbuis zonder eten en wordt gefolterd.

PETER : Voor u sterft heer, kan u lezen?

ROMEO : Mijn eigen miserie en mijn noodlot.

PETER : Ah, en kunt u ook lezen wat u ziet?

ROMEO : Als ik de letters en de taal ken.

PETER : Dan weet ik genoeg (*wil weg*)

ROMEO : Blijf man, ik kan lezen. (*leest stil, ook Benvolio*)

BENVOLIO : Oh oh je vriend Mercutio is ook uitgenodigd, en Rozalinde, je teerbeminde tussen al die anderen beauty's. Daar moet je naartoe, dan kan je vergelijken, misschien is ze dan maar een kraai tussen zwanen. Daar moet je naartoe, ik zal meegaan. Waar is dat feest? (*brief terug*)

PETER : Ginder.

ROMEO : Goed, maar waar?

PETER : Thuis.

ROMEO : In wiens huis?

PETER : Dat van mijn meester.

ROMEO : Ja natuurlijk. En wie is je meester?

PETER : De grote rijke Capulet. En kom gerust en glas meedrinken. Als je geen Montague bent. Ha ha.

BENVOLIO : Dat is de oplossing, je moet naar dat feest. Bedankt kerel. (*Romeo en Benvolio af*)

PETER : He, en de anderen, wie moet ik verder uitnodigen hé! (*al morrend af*)

Scène 3*Huis Capulet - Middag**(Mw Capulet en Voedster op)*

MW CAPULET : Waar is mijn dochter? Roep haar voor me.

VOEDSTER : Bij mijn maagdenvlies van toen ik twaalf was, dat is zo voor mekaar, he lammetje, snottertje, god sta me bij, waar is dat kind, He Juliet.

JULIET : *(op)* Wie roept er?

VOEDSTER : Uw moeder.

MW CAPULET : Wel het gaat over.... Voedster laat ons even alleen, dit is een vertrouwelijk gesprek.... Voedster, ik heb me bedacht. U weet dat mijn dochter geen kind meer is.

VOEDSTER : God, tot op het uur weet ik hoe oud ze is.

MW CAPULET : Ze is nog geen veertien.

VOEDSTER : Ik verwed veertien van mijn vier resterende tanden. Ze is nog geen veertien. Hoe lang is het nog tot witte donderdag?

MW CAPULET : Twee weken en enkele dagen.

VOEDSTER : Om het even, in de nacht van witte donderdag, wordt ze veertien. Mijn Suzanneke en zij, god hebben alle christene zielen, waren even oud. Suzanneke is bij god, ze was te goed voor mij. Maar zoals ik al zei, op de nacht van witte donderdag wordt ze veertien. Ik weet nog goed, ik zal het nooit vergeten, het was met die aardschok nu elf jaar geleden. Die dag zou ik haar spenen. Ik had bitterkruid aan mijn memmen gestreken. Ik zat aan de muur van de vleug. Me-neer en Mevrouw waren toen naar Mantua. Ha ha wat ging ze tekeer toen ze de bitterheid aan mijn tepels proefde. Ja ja, dat is elf jaar geleden. Ze kon toen al staan. Ha, ha, ze sloeg op mijn borsten en dribbelde rond. De voorbije dag had ze zich nog een blauwe buil gevallen. En mijn man zaliger, god hebbe zijn ziel. Hij was een plezante man. Hij nam het kind van de grond en zei: Valt ge nu op uw gezicht, later valt ge wel achterover als ge groter zijt. Is het niet Julieke, zei hij. En juzelievehemel, ze stopte met schreien, bekeek hem, en zei ' ja '. En het zal allemaal nog uitkomen ook. Ik vergeet het in geen duizend jaar. Valt ge nu op uw gezicht, ge valt later wel achterover. En ze zei ' Ja '.

MW CAPULET : Genoeg hiervan, beheers u wat.

VOEDSTER : Ja, Madam. (*terug lachen, verhaal met gebaren*) bittere traantjes....
voorover... achterover... als ge groot zijt..... ze zweeg....

JULIET : Zwijgt gij nu ook maar, voedster.

VOEDSTER : Juist, ik ben klaar. Goed, ge waart de liefste baby die ik ooit gevoed heb.
Ik wou dat ik lang genoeg leefde om u te zien trouwen.

MW CAPULET : Trouwen, juist, trouwen daar wou ik over praten. Zeg mij, dochter
Juliet, hoe sta jij tegenover een huwelijk?

JULIET : Het is een eer, waar ik nog niet van droom.

VOEDSTER : Een eer! Had ge niet aan mijn borsten gelegen, ik zou zeggen dat ge die
wijsheid met melk ingezogen hebt.

MW CAPULET : Wel denk maar aan een huwelijk. Vele meisjes in de stad jonger dan
jij zijn reeds vrouw en moeder. Op jouw ouderdom was ik al uw moeder. Jij
bent nu een jonge vrouw. De edele Paris betuigt je zijn liefde.

VOEDSTER : Een man, mijn liefje, een man van heel de wereld, een man als een
wassen beeld.

MW CAPULET : Hij is mooier dan de mooiste bloem in de stad.

VOEDSTER : Ja, een bloem, hij is een echte bloem.

MW CAPULET : Wat denk je, kan je deze heer beminnen? Deze nacht kan je hem zien,
hij komt naar ons feest. Bewonder dan de edele lijnen van zijn aangezicht.
Schoonheid heeft nooit mooier liefdesaltaar ingericht. Menig vrouwenoog was
reeds op hem gericht, maar is er nooit voor gezwicht. Je hoeft hem maar te
huwen, en al het zijne wordt ook het jouwe.

VOEDSTER : Ja, en hij zal er nog wat induwen. Vrouwen groeien door met mannen te
stoeien.

MW CAPULET : Maak het kort. Valt Paris in de smaak?

JULIET : Ik zal vergelijkend kijken, om te zien of ik de smaak te pakken krijg.

PETER : Mevrouw, de gasten vallen binnen, u wordt verwenst... euh... gewenst, de
jonge dame moet zich dringend aanmelden, de voedster moet naar de keuken
want de kok is in de soepketel gevallen, voor de rest is alles onder controle.

(*allen af*)

Scène 4*Straat - Avond**(Romeo en vrienden op. De vrienden zijn reeds in feeststemming, ze zingen, hebben fakkels en maskers.)*

ROMEO : Wat gaan we zeggen om daar binnen te geraken?

BENVOLIO : Al dat gepraat is dikke zever. Mag ik deze dans van u, u komt me bekend voor, staat u me toe naast u te zitten? Komaan recht op de vrouw af. We meten hun maten zoals ze dat graag hebben en we zijn weg.

ROMEO : Geef mij een fakkel. Ik ben wat down, ik zal de kaars houden.

MERCUTIO : Nee nee Romeo-lief, je moet mee dansen.

ROMEO : Geloof me, ik ben niet in de stemming. Ik weeg als lood.

MERCUTIO : Als verliefde zou je moeten zweven of fladderend rondvlinderen.

ROMEO : De liefde drukt mij eerder in de grond.

MERCUTIO : Druk dan terug. Sta oog in oog met haar. Steekt ze, steek dan terug. Laat je niet kennen. Ik wil mijn gezicht bedekken. (met masker) Een masker voor een masker. Niemand die mijn blos ziet.

BENVOLIO : Genoeg nu. Klop op die deur en vlug naar binnen, mijn benen dansen nu al

ROMEO : Voor mij de fakkel, zeg ik, ga maar als je voeten staan te dribbelen. Ik bekijk het spel en hou de kaars.

MERCUTIO : Het zit je tot over de oren man, kom of we zijn het daglicht aan het opbranden.

ROMEO : Ik vind het niet goed er naartoe te gaan.

MERCUTIO : En waarom niet?

ROMEO : Ik droomde een droom vannacht.

MERCUTIO : Deed ik ook.

ROMEO : Wat was de jouwe?

MERCUTIO : Dat dromers vaak liegen.

ROMEO : Nee het is allemaal echt.

MERCUTIO : Daar heb je het, kween Mab is in je brein geslopen.

ROMEO : Wie dat?

MERCUTIO : Kween Mab. Zij kan zich zo klein maken als het vingerhoedje aan de pink van een dwerg. 's Nachts, als de mensen slapen, rijdt ze met haar kleine wagen over de neuzen van de slapers. De wielspaken zijn gemaakt van harige spinnepoten. Het koetswerk van dunne sprinkhanenvleugels. De teugels van koele manestralen. Haar zweep, van krekelbeen. En haar koetsier, een kleine grijsgeklede mug, niet half zo groot als het wormpje dat het kleine luie meisje uit haar neus peutert. Haar wagen is een kleine lege hazelnoot waarmee ze, nacht na nacht, door de breinen van de verliefden rijdt. Die dromen dan van liefde. Rijdt ze over advocatenvingers, die dromen dan van geld; over vrouwenlippen, die dromen van kussen. Soms galoppeert ze over de hals van een soldaat, die droomt dan van overgesneden kelen, kapot geschoten mensen, ontploffende granaten, afgerukte ledematen, verbrande ruggen, de stilte voor de bom. Soms trommelt ze op zijn oorvlies, en hij schrikt angstig wakker. Dat is de Mab die alles in de war stuurt wat wij overdag proberen te ontwarren. Zij is het die meisjes tegen hun bed drukt terwijl ze in hun droom proberen een man te dragen.

ROMEO : Rustig Mercutio, rustig. Je praat in het ijle.

MERCUTIO : Inderdaad, ik praat over dromen die ontstaan in een leeg losgeslagen brein, ijler dan de lucht en wispelturiger dan de wind.

BENVOLIO : Ja en uwe wind blaast ons verder weg van het feest.

ROMEO : Ik vrees, er hangt een vloedgolf van onheil in de sterren verscholen. Ze zal over me heen spoelen en me meevoeren naar... Maar hij die mijn leven bestuurt, richt wel mijn zeil. Kom op vrolijke vrienden.

BENVOLIO : Ja, beat it.

(allen zingend af)

Scène 5*Tuin Capulet - Avond**(Een orkestje speelt achtergrondmuziek terwijl de genodigden binnen komen, hapjes en drankjes worden geserveerd.)*

CAPULET : Welkom, welkom heren, welkom dames. Dames laat u niet kennen, als u geen eksterogen hebt weiger dan geen enkele dans. Welkom mijn gemaskerde vrienden, welkom op ons jaarlijks lentefeest. Voor mij is de tijd van de gemaskerde jacht helaas voorbij, voorbij. Voorbij het fluisteren aan lieve oortjes. U bent allen welkom. Muzikanten muziek! Maakt plaats! Meisjes, hup met de beentjes! *(muzikanten stemmen instrumenten, genodigden stellen zich op voor de dans)* Meer licht! Tafels uit de weg. Ah, deze vreugde doet goed. Kom erbij zitten neef Capulet. Kom zitten. Zit. De tijd van dansen is voor ons voorbij. Haa, dat waren de jaren. Hoe lang is het nu geleden dat wij een masker droegen?

NEEF CAPULET : Wel dertig jaar.

CAPULET : Maar nee man, dat kan niet, dat kan niet. Lucentio is met pasen vijftwintig jaar getrouwd. Toen was het de laatste keer.

NEEF CAPULET : Nee 't is langer. Zijn zoon is al dertig.

CAPULET : Wilt gij mij wijsmaken dat... twee jaar geleden was hij niet groter dan een borstelsteel. *(men danst)*

ROMEO : Wat een prachtmeid danst er daar? Ze is als een sneeuw witte duif tussen zwarte kraaien. Kon ik straks zelf die vederlichte hand steunen. Als ik deze zie dan heeft mijn hart nooit eerder lief gehad. Zij is de stralende schoonheid van deze nacht. Ik wacht haar op.

TYBALT : Dat is een Montague zo te horen. Hoe waagt hij het, dat is een schande. Mijn degen, hij gaat eraan!

CAPULET : Beste neef, wat staat ge daar te briesen?

TYBALT : Het is die Montague, hij komt ons feest verpesten, hoe durft hij ons te komen tergen.

CAPULET : Is dat de jonge Romeo niet?

TYBALT : Ja hij is het, de crapuleuse Romeo.

CAPULET : Bedaar goede neef, hij gedraagt zich als een welopgevoede jonge heer. Hij is goed gezien in heel Verona. Ik wil niet dat hem iets overkomt of dat hij beledigd wordt in mijn huis. Ik wil het zo, begrepen. Trek uw gezicht in een andere plooi, want deze grimas past niet bij dit feest.

TYBALT : Waarom oom? Dit is een belediging, dat verdraag ik niet.

CAPULET : Ge zult doen wat ik u zeg, hoort ge. Ik ben hier nog steeds de baas. Ge gaat die jongen met rust laten.

TYBALT : Oom dat kan toch niet.

CAPULET : Mond houden, driftige kempiaan. Ja meer licht! Ge gaat dit feest niet bederven. Inderdaad een zeer aangenaam feest! Geloof me, als g' u niet ge-deisd houdt dan krijgt ge met mij te doen. Goed zo vrienden!

TYBALT : Ik zal doen wat u zegt. Al kookt mijn bloed van woede, uiterlijk ben ik als ijs, en uiteindelijk rest er alleen bittere gal.

(Tybalt af, Capulet begeleidt met gitaar een jonge zangeres)

ROMEO : Als mijn onwaardige hand uw ranke hand ontheiligt, dan staan mijn lippen als twee blozende pelgrims klaar voor de tedere aanraking van een kus.

JULIET : Goede pelgrim, je doet uw hand groot onrecht aan, want zij gedraagt zich heel devoot. En heilige handen zijn er om pelgrimshanden te raken. En palm tegen palm is heilige pelgrimskus.

ROMEO : Pelgrims hebben ook lippen.

JULIET : Ja, om gebeden te prevelen.

ROMEO : Oh lieve heilige, laat dan lippen doen wat handen doen. Zij bidden u drijfhen niet tot wanhoop.

JULIET : Heiligen bewegen niet, dat weet je toch.

ROMEO : Wel sta dan even stil, even maar, dan kunnen mijn lippen van de uwe vergiffenis kussen.

JULIET : Nu hebben mijn lippen uw zonden overgenomen.

ROMEO : De zonden van mijn lippen? Geef ze mij dan terug.